

РЕШЕНИЕ

№ 4397

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 05.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1573** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от Д. Д. Д. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. А., член на САК, срещу Заповед с рег. № 513з-202/09.01.2023г. на директора на СДВР, издадена на основание чл.194, ал.2, т.2, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.11, пр.1 от ЗМВР, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, като се иска отмяната на заповедта.

В жалбата и в писмена защита чрез адв. А. от САК, се излагат подробни съображения за допуснати съществени нарушения на процедурата - нарушение на правото на жалбоподателката да ѝ бъдат връчени и да се запознае с издадените писмени актове в хода на дисциплинарното производство срещу нея. Също претендира незаконосъобразност на основание, че не е извършила вмененото ѝ нарушение. Излага подробни съображения за неправилно приложение на санкционната норма. Навежда доводи за немотивираност на оспорения административен акт. Претендира разности по списък.

Ответникът директор на СДВР оспорва жалбата чрез началник – сектор П. – в съдебно заседание и в подробна писмена защита. На основание мотивите на оспорения акт и доказателства, счита оспорената заповед за законосъобразна, издадена от компетентен орган и при спазване на административно – производствените правила. Поддържа, че е извършено вмененото дисциплинарно нарушение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорената заповед по реда на чл.168, ал.1 вр. чл.1465 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената по делото заповед е връчена на жалбоподателя на дата 16.01.2023г., а жалбата до съда е с дата 25.01.2023г., с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.211 ЗМВР.

По фактите съдът приема следното:

Жалбоподателката Д. Д. Д., заема длъжността началник в 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел "Пътна полиция на Столична дирекция на вътрешните работи, на която длъжност е преназначена със Заповед № 8121К-13318/28.10.2019г. За заеманата длъжност на същата е връчена Специфична длъжностна характеристика № 4332р-14265/24.07.2015г. По време на службата ѝ в МВР е получила 6 награди "Писмена похвала" със заповеди на различни органи при СДВР през 2011, 2012, 2013, 2017, 2018 и 2019 години, както и 1 награда „Обявяване на благодарност" през 2008г. До процесното, на жалбоподателката са наложени общо пет дисциплинарни наказания, 3 от които са заличени по реда на чл.213, ал.1 ЗМВР.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл.33, т.9 от ЗМВР, е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица]на 05.07.2022 г.

Видно от Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР, че комисията, назначена с МЗ № 8121з-870/07.07.2022 г. е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) В ГР.С., [улица]на 05.07.2022 г., вкл. проверка по сигнал вх.№ 489700-5429/11.07.2022 г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Комисията е извършила справки в автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014 г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени електронни фишове, водени досъдебни производства. Комисията е констатирала проверки на Г. С. от служители на МВР, при които са установени административни нарушения и е взето отношение, които са описани в доклада. В т.2.3 от доклада е описан процесният случай, касаещ извършена проверка на С. от А. С. : на 14.02.2022г., в 00:05 часа при който А. С. – младши автоконтрольор от ОПП-СДВР е извършил проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . Според комисията, към момента на проверката С. е бил неспособен водач, която информация била налична в РСОД. Въпреки това С. не е констатирал, че С. е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл.157, ал.5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката бил неспособен водач. Служителят не бил извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, за да

установи дали същото е придобило правоспособност в Швейцария, а съставил АУАН за нарушение по чл.6, ал., пр. от ЗДвП, с което не е изпълнил изискванията на т.2 от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл.39, ал.1, т.4 от Инструкция № 8121з-749/2014 г. спрямо водача С. в нарушение на чл.150 от ЗДвП, като С. е допуснат да управлява МПС като неправоспособен водач.

В Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР също е посочено, че като български гражданин С. може да притежава СУМПС, издадено в Швейцария, в две хипотези: 1. При подмяна на българско свидетелство в хипотезата на чл.151, ал.9 от ЗДвП или 2. Придобиване на правоспособност в Швейцария. В първата хипотеза, статусът на българското СУМПС в РСОД следвало да е „невалиден“, а не „отнет“. За да е налице втората хипотеза, С. следвало да е променил обичайното си местопребиваване (да е живял повече от 185 дни при последните последователни 12 месеца) на територията на Швейцария, което се проверява чрез справка в АИС „Граничен контрол“. Комисията е достигнала до извод, че служителят не е съставил АУАН на водача и същият е допуснат до управлява МПС като неправоспособен водач в нарушение на чл.150 от ЗДвП. Изложеното е квалифицирано като нарушение на чл.194, ал.2, т.1, пр.2, алт. 1-ва от ЗМВР, чието установяване е от компетентността на директора на СДВР като ДНО по чл.204, т.3 от ЗМВР.

В хода на извършената проверка, определена със Заповед № 513з-8231/26.09.2022г., изменена и допълнена със Заповед № 513з-8851/14.10.2022г. и Заповед № 513з-967/09.11.2022г., комисията е снела писмени обяснения и приобщила доказателства, които са обобщени в справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. Видно от Справката на комисията:

Видно от стр.126, т.17 от справката, на 30.09.2022г. главен инспектор Д. Д. Д., е запозната със заповедта за извършване на проверка и спрямо нея като ѝ е връчена покана № 513р-34274/29.09.2022г. за даване на писмени обяснения във връзка с извършващата се проверка относно това, че: „на 14.02.2022г., в 00:05 часа на [улица]в [населено място], младши автоконтрольор А. С. от ОПП- СДВР е извършил проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , като констатирал извършено от него нарушение на чл.6, т.1, пр.2 от ЗДвП със съставянето на АУАН серия “GA” № 476934, без да вземе отношение по чл.150 от ЗДвП. При извършване на проверката, С. представя СУМПС, швейцарски образец с № 003587283763 с валидност до 15.06.2031г. Въз основа на АУАН, от главен инспектор Д. Д. Д. – началник сектор в ОПП – СДВР, е издадено НП № 22-4332-003285/16.03.2022г., с което на водача е наложена глоба на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП. НП не е връчено към настоящия момент и липсват данни за предприети действия в тази насока. Към момента на проверката на Г. С. е отнето СУМПС и същия е неправоспособен водач на МПС. Тази информация е налична в РСОД. Въпреки това С. не е констатирал С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл.157, ал.5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е неправоспособен водач на МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване налице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария. Служителят не е съставил АУНА на водача, с което не е изпълнил изискванията на т.2 от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021г. и задължението си по чл.39, ал.4, т.1 от Инструкция

8121з-749/20.10.2014г. спрямо водача Г. С., при което в нарушение на чл.150 от ЗДвП, същият е допуснат да управлява МПС като неправопособен водач. В качеството ѝ на АНО главен инспектор Д. Д. – началник сектор в ОПП-СДВР е била длъжна, с оглед разпоредбата на т.13 от МЗ № 8121з-1357/14.11.2016г., да извърши разследване по спорните обстоятелства, каквито са налични в конкретния казус, което не е извършила.

Депозирано е писмено сведение рег. № 4332р-58307/03.10.2022г. по описа на СДВР от главен инспектор Д. Д.. В сведението си същата заявява, че на 14.02.2022г. на Г. С. в съставен АУАН № GA 476934/14.02.2022г., за това че по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил „А. А8“ с табели с регистрационен номер СВ 9039 СР, собственост на „Кредисимо Супер“ АД, като на кръстовището с [улица]навлиза и преминава на забранен /червен/ сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим. При извършената проверка водачът е представил СУМПС № 003587283763, валидно до 15.06.2031г. и издадено от Конфедерация Швейцария. На 16.03.2022г. по така съставения АУАН е издала наказателно постановление № 22-4332-003285, с което на основание 183, ал.5, т.1 от ЗДвП на водача е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. На 21.07.2022г. наказателното постановление е връчено на С., не е обжалвано и е влязло в законна сила, което е в противоречие с изложеното в поканата с рег. № 513р94274/2022г. Предвид, че при съставянето на АУАН и съответно при извършването на необходимите проверки от служителите на място, не е имало съмнение относно предоставеното швейцарско СУМПС, С. не е бил санкциониран като неправоспособен. Едно лице, което е загубило правоспособност по чл.157, ал.4 от ЗДвП, не е пречка при определени условия да придобие правоспособност в друга държава, стига да е изпълнило условието, че едно и също лице може да притежава само едно свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от държава – членка на Европейския съюз. Посоченото в поканата обстоятелство, че не е извършена справка в „Граничен контрол“ на С., с оглед установяване на лице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария, въобще не е относима в конкретния случай. Жалбоподателката се е позовала на обстоятелството, Позовава се на чл.162, ал.1 от ЗДвП, съгласно който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейско икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Д. твърди, че представеното от С. СУМПС № 003587283763 е издадено от Конфедерация Швейцария и следователно не попада в цитираната хипотеза. Счита, че следвало да се отчете и обстоятелството, че от 01.01.2007г. Р.България е член на ЕС и съгласно Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004г., българските граждани се проверяват на ГКПП по метода „Преценка на риска“, в резултат на което данните за пътуванията им в АИС „Граничен контрол“ са непълни след тази дата. Въпреки това сочи, че за периода 01.11.2021г. – 01.04.2022г. С. има множество регистрирани данни за преминавания през ГКПП на Р.България. Навежда доводи, че съгласно законовите изисквания, преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е

необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Твърди, че от материалите, които се съдържат към проверката е видно, че наказателното постановление № 22-4332-003285/16.03.2022г. е издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му и в съответствие с материалния закон. Фактическите обстоятелства са изяснени от наказващия орган, отговорността на водача е правилно и обосновано ангажирана. Налице е пълно единство между отразеното в АУАН и НП, както в обстоятелствата отразени в тях, така и по отношение на правната квалификация на деянието. Изтъква, че АНО не разполага с процесуална възможност да сочи и въвежда нови фактически обстоятелства в издаваното НП, различни от посочените в АУАН, тъй като той е този, който очертава рамките на извършеното нарушение и повдигнатото обвинение срещу нарушителя. Излага още, че в конкретния случай не са били въведени никакви спорни обстоятелства, което да наложи АНО да извърши необходимото разследване. Т.е. наказателното постановление е правилно и законосъобразно, издадено при спазване на процесуалните правила и материалния закон. Както е посочила по – горе , при съставяне на АУАН и при извършване на необходимите проверки от служителите на място, не е имало съмнение относно предоставеното швейцарско СУМПС. Свидетелството е отговаряло за форма и съдържание на изискванията на Приложение б към Конвенцията за движение по пътищата, като не е имало индикации то да е неистински документ. Още повече при съставяне на АУАН № 476934/14.02.2022г. швейцарско СУМПС не е било отнето и АНО не е разполагал с възможността за визуален преглед. От една страна, с оглед изложеното по – горе главен инспектор Д. счита, че в конкретния казус не са налице данни за извършено от нея нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1, пр.второ, алт.първа „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник – министрите и главния секретар и на преките ръководители“ от ЗМВР. От друга страна, в качеството ѝ на АНО, не е била длъжна да се ръководи и да прилага МЗ № 8121з-1357/14.11.2016г. (обратното би било дори незаконосъобразно), и да извършва разследване по спорни обстоятелства (каквито не са били налични в конкретния случай), доколкото към датата на постановяване на решението по НП, а именно 16.03.2022г., посочената министерска заповед е отменена. В допълнение, след направено запитване до ДМОС от страна на ГДНП МВР за проверка на свидетелство за управление на МПС № 003587283763, издадено от Конфедерация Швейцария на Г. К. С. и след получен официален отговор, че лицето не е регистрирано в швейцарските национални бази данни, са предприети незабавни административни и наказателни мерки спрямо С., като е съставен АУАН серия АД бл. № 030653, надлежно връчен на лицето, по чл.150 от ЗДвП за това, че на 14.02.2022г. е управлявал без да притежава СУМПС и след като е загубил правоспособност по чл.157, ал.4 от ЗДвП, както и по отношението наличието на данни за извършено престъпление по чл.316 от НК. Във връзка с изнесената информация в писменото сведение от началника на отдел човешки ресурси към СДВР с писмо рег. № 513р-108182/03.11.2022г. е изискано да предостави копия на протоколи за запознаване на служителката със заповед № 8123з-1229/01.10.2021г. за административно – наказателна дейност в МВР и утвърждаване на бланки – образци. В оспорената по делото Заповед № 513з-161/09.01.2023г. за наложеното на жалбоподателя дисциплинарно наказание, органът е изложил следните мотиви:

1) позовал се е на установеното със Справка № № 513з-113835/21.11.222г. по описа на СДВР и материалите от извършената проверка по чл.205, ал.2 ЗМВР, образувана със Заповед № 513з-8231/26.09.2022г. изменена и допълнена със Заповед № 513з-8851/14.10.2022г., на същата била връчена и покана № 513р-246/03.01.2023г. срещу жалбоподателя.

2) Позовал се е на доклад № 4575р-176/31.08.2022г. по описа на Дирекция Инспекторат, в който се съдържали предварителни данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от жалбоподателката Д. Д. Д.. В заповедта за образуване на проверката поведението ѝ било квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР" неизпълнение на служебни задължения от ЗМВР.

3) Органът е приел, че проверяващата комисия е установила правилно фактическата обстановка, като се е позовал на данните в справката на комисията за извършена проверка на 14.02.2022г. в 00:05 часа от мл. автоконтрольор А. С. от отдел ПП - СДВР на Г. С., като е възпроизвел фактите по справката за проверката. Органът е възприел и изводите на комисията за неизпълнение на задължението за извършване на проверка за валидност на СУМПС, като е посочил, че в тази насока не били предприети никакви действия и не са извършени съответните справки. Посочил е, че при проверка на регистрациите на, отнетата му правоспособност, и извършването на справка за задгранични пътувания, би имало за резултат надлежно изпълнение на вмененото в инструкцията задължение.

Следва да се посочи, че в мотивите на процесната заповед е прието допуснато неизпълнение на задълженията на А., послужили като основание за неупражнен контрол от страна на жалбоподателката. В заповедта е посочено, че " в качеството си на АНО, главен инспектор Д. Д. е била длъжна да прецени при така описаната фактическа обстановка като е следвало същата да направи справка за извършени от С. нарушения по ЗДвП, поради обстоятелството, че лицето живее в Република България и въпреки това е предпочело да се снабди със СУМПС, издадено в Швейцария, което от своя страна буди подозрение. Д. е следвало да извърши проверка за валидността на швейцарското свидетелство за правоуправление, чрез изискване на съответната справка от Главна дирекция „Национална полиция“. Неизвършването на проверка относно законосъобразността и най-вече правилността на съставения АУАН, както и бездействието по отношение на горепосоченото спорно обстоятелство, неминуемо е дало своето негативно отражение върху обема и вида на административно – наказателната отговорност, която е следвало да понесе Г.С.. В случая органът е счел, че са налице данни за нарушение на чл.52, ал.4 от ЗАНН и жалбоподателката не е изпълнила задълженията си, регламентирани в длъжностна характеристика за заеманата длъжност № 4332р- 14265/24.07.2015г. като е извършила нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал. 2, т.2 от ЗМВР „неизпълнение на служебни задължения от ЗМВР, за което нарушение съгласно чл.200, ал.1, т.11, предл. първо „Дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за т.11, предл. 1 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник – министрите и главния секретар на МВР и на преките

ръководители“ от ЗМВР, се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца до една година.

Органът е обсъдил депозираното писмено сведение и писмени обяснения от дата 03.10.2022г., които са обсъдени подробно в мотивите на заповедта, но е посочил, че те не съдържат факти, различни от събраните вече в хода на дисциплинарното производство, не били изложени конкретни аргументи и доводи, които да го оправдаят за извършеното нарушение. Формиран е извод, че дисциплинарното нарушение е безспорно установено и че в случая са налице данни за извършени нарушения на чл.54, ал.2 от ЗАНН, а именно: „Преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства“, като и нарушения касаящи служебни задължения съгласно длъжностна характеристика № 4332р-14265/24.07.2015г. и по – конкретно: „Да познава, спазва и прилага нормативната база, регламентираща дейността и функциите на полицията, както и да познава и спазва при изпълнение на служебните си задължения българските закони с професионализъм и коректност, в услуга на обществото и в съответствие на с принципите на професионалната етика, като съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“, което представлява нарушение на служебната дисциплина - дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР "неизпълнение на служебни задължения" от ЗМВР, за което съгласно чл.200, ал.1, т.11, предл. първо - за "неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник – министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ от ЗМВР , се налага дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.

При така установеното по фактите, съдът приема от правна страна следното: Процесната заповед е издадена от компетентен орган - директорът на СДВР, представено е и доказателство за заеманата длъжност от директор старши комисар К. М. към датата на издаване на заповедта.

Същата съдържа от формална страна фактически и правни основания за издаването ѝ, доколкото на жалбоподателката е връчена покана с основанията, които според дисциплинарно наказващия орган съставляват нарушение на служебната дисциплина, запознаването ѝ със заповедите, с които е образувана проверката срещу нея и други служители, както и предвид, че същата е упражнил правото си на защита, в това число и по фактически и правни въпроси, намира, че не е допуснато съществено процесуално нарушение на процедурата, касаещо самостоятелно основание за отмяна. Представени са и доказателства във връзка с гореизложеното, намиращи се на л. 252-267 от делото.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна:

Видно от процесната заповед /л.20 -24 от делото/ на служителката Д. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца поради факта, че младши автоконтрольор А. С. не е констатирал, че Г. С. е загубил своята правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което

към момента на проверката е неправопособен водач на МПС . Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето с цел установяване дали е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария.

На първо място, по силата на чл. 162, ал. 1 вр. чл. 161, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Следователно в случая, с оглед на това, че С. е представил СУМПС от страна, за която не действа законното времево ограничение от 3 месеца, то за полицейските служители не е налице задължение да извършат проверка за пътуванията на такъв водач за напускане и влизане през ГКПП на Република България.

На следващо място, според разпоредбата на чл.151а от ЗДвП, лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват МПС на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151 ЗДвП. Следователно, съдът приема, че действащият към момента на проверката ЗДвП предоставя възможност на български гражданин да управлява със СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария, независимо от изгубената и невъзстановена правоспособност в България. Последното съдът възприема като законова празнота, която не може да бъде запълнена по реда на чл. 46, ал.2 от Закона за нормативните актове.

Несъстоятелно е изложеното в процесната заповед твърдение, че за младши автоконтрольор С. е било налице задължение да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС, което в случая не е сторено. Видно от разпоредбата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП СУМПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато е издадено от държава членка на ЕС, или от друга държава-страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария. ЗДвП не вменява извършването на каквито и да е било други справки. При представено редовно от външна страна СУМПС, издадено от Швейцария, проверяващите служители не са имали основание да извършат допълнителни проверки.

По делото е безспорно установено, че представеното при проверката СУМПС е било в срока на валидност по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, а водачът е отговарял на изискването за възраст, което е установено от служителя. Липсва законово задължение за служителя, уредено в закон или подзаконен нормативен акт, да се увери в неистинността на представен му документ, която проверка е различна от проверка на срока на неговата валидност. Проверката за истинност е експертна, изисква наличие на специфични знания и техника и не е сред задълженията по осъществяване на контрол на пътното движение по приложение на Инstrukция № 81213-749/2014 г.

С оглед изложеното съдът приема, че в случая е останало недоказано извършването на вмененото на служителя - А. С. нарушение на чл.39, ал.4, т.1 от Инструкция 81213-749/20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, станало причина от своя страна за незаконосъобразно ангажирането отговорността на жалбоподателката, в качеството ѝ на АНО.

Посочените по-нататък в оспорената заповед факти и обстоятелства са изцяло хипотетични, плод на субективни логически връзки, които не могат да послужат за ангажиране на отговорността на служителката за нарушение по чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР. Посочено е в заповедта: „Наличието на тези данни и представянето на чуждестранно СУМПС е следвало да събуди подозрение у служителката и същата да положи необходимите усилия, за да изясни всички факти и обстоятелства с оглед изпълнението на служебните си задължения и реализирането на проверката в цялост. При наличие на тези първоначални данни и при положение, че служителката е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за нея е било възможно и задължително да провери редовността на представеното. Фактът, че С. е предпочел да се снабди с швейцарско, а не с българско СУМПС следвало да породи съмнение у АНО относно валидността и редовността на представения от водача документ за правоуправление и да предприеме последващи действия по компетентност“. Не е конкретизирано в заповедта какви са „необходимите усилия“ и от къде произтича задължението за действие, какво включва извършване на „проверка в цялост“, какви са „последващите действия по компетентност“ и от къде произтича задължението за предприемането им. Както се установява, в тази част заповедта почива на оценъчни категории, които не притежават категорична яснота като „подозрение“, „съмнение“ „необходими усилия“, „последващи действия по компетентност“, „имала е възможност“. Освен, че не са конкретизирани до степен, достатъчна за ангажиране на утежняваща отговорност, то същите не следват от законов и подзаконов нормативен акт по смисъла на чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР.

Визираните по-нататък в оспорената заповед факти и обстоятелства също са оценъчни и хипотетични: „Дори и да се приеме, че справката за задграничните пътувания на Г. К. С. е възможно да не е изчерпателна, то служителката е могла да извърши последваща проверка или да бъде потърсено съдействието на Национална полиция , която да проведе необходимите процесуални действия по установяване истинността на представеното СУМПС“.

Към процедурата по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН наказващият орган пристъпва, когато установи, че някои от обстоятелствата, обективирани в АУАН, са спорни. Видно от съставения АУАН, подобно обстоятелство по отношение на СУМПС не е обективирано. Напротив, същото е описано като валидно, съдържащо всички необходими реквизити, изцяло отговарящо на всички изисквания по ЗДвП. След проверка на съставения АУАН е установено, че вмененото с него нарушение е квалифицирано като такова по чл. 6, т.1 от ЗДвП. Според даденото от актосъставителя описание на констатираното нарушение липсва неяснота относно предмета на нарушението. Фактическите обстоятелства, описани в акта напълно съответстват на

правната квалификация на вмененото противоправно деяние.

Всичко изложено по-горе мотивира съдебния състав да приеме недоказаност на твърдяното дисциплинарно нарушение. Процесната заповед се явява постановена не само при съществено нарушение на процесуалните правила, но и при липса на мотиви и в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, т.е. налице са отменителните основания по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв. В същото време обаче, от страна на ответника е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно. В този случай следва да се присъди възнаграждение в размер на 750 лв., съобразно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 211 и следващите от ЗМВР вр. чл. 172 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], Заповед № 513з-202/09.01.2023г. . на директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 760 /седемстотин и шестдесет/ лева.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: